

ภาคผนวก ก

Schedule A-F

การจัดเก็บภาษีเงินได้ในระบบภาษีอากรของประเทศอังกฤษนั้นจะจัดเก็บจากเงินได้และผลได้จากทุนที่เกิดขึ้นในประเทศในประเทศอังกฤษ และที่ได้รับจากแหล่งนอกประเทศ (สำหรับกรณีของบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศอังกฤษ)

การจัดเก็บภาษีเงินได้ของประเทศอังกฤษจะเป็นไปตามระบบ Schedular (Schedular System)¹ ระบบนี้เป็นระบบที่มีการใช้เป็นครั้งแรกในประเทศอังกฤษราวศตวรรษที่ 19 ซึ่งเป็นการจัดเก็บภาษีเงินได้โดยแยกประเภทเงินได้ออกเป็นประเภทต่างๆ หรือเป็นการแยกตามแหล่งของเงินได้ โดยเงินได้แต่ละประเภคนั้นจะมีวิธีการคำนวณภาษีที่แตกต่างกันตามอัตราภาษีที่กำหนดไว้ในแต่ละประเภท² ซึ่งเงินได้แต่ละประเภทจะแบ่งออกได้เป็น schedule ต่างๆ ดังนี้

Schedule A ตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคล ค.ศ.1988 นี้จะจัดเก็บภาษีจากเงินกำไรรายปี หรือผลได้จากทุนที่ได้รับจากค่าเช่าหรือเงินได้ประเภทอื่นอันมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับจากการมีที่ดินตั้งอยู่ในประเทศอังกฤษ

Schedule B ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคล 1988

Schedule C ตามมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคล 1988 โดยจะจัดเก็บจากเงินปันผลที่มีการจ่ายให้แก่กันในประเทศอังกฤษ และจัดเก็บจากเงินปันผลที่ได้มีการจ่ายให้แก่กันในไอร์แลนด์เหนือ และรวมถึงเงินปันผลที่ได้รับจากหลักทรัพย์ของรัฐบาลอังกฤษที่ได้มีการจดทะเบียนเอาไว้ในธนาคารแห่งชาติของไอร์แลนด์เหนือ

Schedule D ตามที่บัญญัติอยู่ในมาตรา 18 แห่งพระราชบัญญัติภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคล 1988 โดยจะจัดเก็บจากบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศอังกฤษ

¹M Ramjohn, The Canvendish Q & A series REVENUE LAW, (London: Canvendish Publishing Limited,1996), p.4-5

²Barry Larking, IBFD International Tax Glossary, (Amsterdam: IBFD Publications BV,2005), p.355-356

หรือจัดเก็บจากบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในกลุ่มคอมมอนเวลท์จากทรัพย์สินที่ต้องอยู่ในประเทศอังกฤษหรือจากกำไรหรือผลได้จากที่เกิดขึ้นในประเทศอังกฤษ ซึ่งแบ่งออกได้ดังนี้

Case I กำไรรายปีหรือผลได้จากทุนอันเกิดจากการประกอบการค้าในประเทศอังกฤษ และประเทศอื่นโดยจะจัดเก็บจากบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศอังกฤษ หรือจัดเก็บจากบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในกลุ่มคอมมอนเวลท์จากทรัพย์สินที่ต้องอยู่ในประเทศอังกฤษหรือจากกำไรหรือผลได้จากที่เกิดขึ้นในประเทศอังกฤษ

Case II กำไรรายปีหรือผลได้จากทุนที่เกิดจากการประกอบวิชาชีพหรือประกอบอาชีพ

Case III ดอกเบี้ย เงินรายปี และเงินได้อื่นๆ ที่จ่ายเป็นรายปี หรือส่วนลดหรือเงินปันผลที่ได้รับซึ่งไม่ตกอยู่ภายใต้ Schedule C

Case IV เงินได้ที่ได้จากหลักทรัพย์สินที่อยู่นอกประเทศอังกฤษและไม่ตกอยู่ภายใต้ Schedule

Case V เงินได้ที่ได้รับการครอบครองทรัพย์สินที่อยู่นอกประเทศอังกฤษซึ่งไม่ใช่เงินได้ที่ได้รับการจ้างแรงงาน

Case VI กำไรรายปีหรือผลได้จากทุนที่ไม่อยู่ภายใต้ case อื่นๆ ของ schedule นี้และไม่ตกอยู่ภายใต้ schedule อื่นด้วย

Schedule E ตามมาตรา 19 พระราชบัญญัติภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคล ค.ศ.1988 ตาม schedule นี้สามารถแยกออกเป็นประเภทต่างๆ ได้เป็น 3 case ดังนี้

Case I เป็นกรณีที่ใช้กับภาษีเงินได้บุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในและผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในโดยปกติในประเทศอังกฤษจะต้องเสียภาษีจากเงินได้ประเภทเงินเดือนที่ได้รับจากการจ้างแรงงาน เว้นแต่เป็นการจ้างงานซึ่งมีการดำเนินการหรือการปฏิบัติการณ์อยู่นอกประเทศอังกฤษทั้งหมดในช่วงระยะเวลา ๓๖๕ วันหรือมากกว่านั้น

Case II เป็นกรณีที่ใช้กับเงินได้ประเภทเงินเดือน ซึ่งบุคคลที่ไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศอังกฤษหรือมีถิ่นที่อยู่ในแต่ไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศอังกฤษ โดยจะจัดเก็บภาษีจากเงินได้ที่ได้รับจากหน้าที่งานที่ทำในประเทศอังกฤษ

Case III จัดเก็บจากเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ได้รับในปีภาษีหนึ่งๆ ลูกจ้างหรือผู้ถือหุ้นของบริษัทเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศอังกฤษ แต่เป็นเงินได้ที่ไม่ตกอยู่ภายใต้ case I และ case II โดยในกรณีนี้เป็นการจัดเก็บจากเงินได้ที่มีการนำเข้ามาในประเทศอังกฤษ

Schedule F ตามที่กำหนดอยู่ในมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคล 1988 ซึ่ง schedule นี้เป็นการจัดเก็บภาษีจากเงินปันผล และเงินได้ประเภทอื่นที่จ่ายโดยบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศอังกฤษ